

21 stycznia 2009 r.

USTAWA
z dnia2009 r.

o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz zmianie niektórych innych ustaw¹.

Art. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) pkt 2-4 otrzymują brzmienie:

„2) ustalania minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych oraz dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej z podmiotami publicznymi oraz Krajowych Ram Interoperacyjności systemów teleinformatycznych w sposób gwarantujący neutralność technologiczną i jawność,

3) dostosowania systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych do minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych oraz do Krajowych Ram Interoperacyjności systemów teleinformatycznych w sposób gwarantujący neutralność technologiczną i jawność,

4) dostosowania rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej z podmiotami publicznymi do minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji z podmiotami publicznymi oraz Krajowych Ram Interoperacyjności systemów teleinformatycznych w sposób gwarantujący neutralność technologiczną i jawność, ”,

¹ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym, ustawę z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie, ustawę z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym, ustawę z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym oraz ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym.”;

² zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501 oraz z 2008 r. Nr 127, poz. 817.

b) po pkt 7 dodaje się pkt 8-10 w brzmieniu:

- „8) funkcjonowania Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej,
- 9) funkcjonowania centralnego repozytorium wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych,
- 10) realizacji zadań wynikających ze Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce.”;

2) w art. 2:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Z zastrzeżeniem ust. 2-4, przepisy ustawy stosuje się do realizujących zadania publiczne określone przez ustawy.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisów ustawy nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych, spółek handlowych, służb specjalnych w rozumieniu art. 11 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. Nr 74, poz. 676, z późn. zm.³), Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu oraz Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, poza przypadkami gdy w związku z realizacją zadań przez te podmioty istnieje obowiązek przekazywania informacji do i od podmiotów niebędących organami administracji rządowej; w takim przypadku stosuje się art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepisów rozdziału 4 ustawy nie stosuje się do jednostek badawczo-rozwojowych, uczelni publicznych, Polskiej Akademii Nauk i tworzonych przez nią jednostek organizacyjnych, Rzecznika Praw Obywatelskich, Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, Najwyższej Izby Kontroli, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Krajowego Biura Wyborczego, Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Narodowego Banku Polskiego, Generalnego

³ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 130, poz. 1188, Nr 113, poz. 1070, Nr 166, poz. 1609, Nr 90, poz. 844, z 2004 r. Nr 109, poz. 1159, Nr 171, poz. 1800, Nr 109, poz. 1159, Nr 267, poz. 2647, Nr 273, poz. 2703; z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 104, poz. 711, Nr 218, poz. 1592, Nr 104, poz. 708 oraz z 2008 r. Nr 11, poz. 59.

Inspektora Ochrony Danych Osobowych oraz Komisji Nadzoru Finansowego.”;

3) w art. 3:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) informatyczny nośnik danych – materiał lub urządzenie służące do zapisywania, przechowywania i odczytywania danych w postaci cyfrowej;”

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) system teleinformatyczny – zespół współpracujących ze sobą urządzeń informatycznych i oprogramowania, zapewniający przetwarzanie i przechowywanie, a także wysyłanie i odbieranie danych poprzez sieci telekomunikacyjne za pomocą właściwego dla danego rodzaju sieci telekomunikacyjnego urządzenia końcowego w rozumieniu przepisów z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 z późn. zm.⁴);”

c) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych – zespół wymagań organizacyjnych i technicznych, których spełnienie przez system teleinformatyczny używany do realizacji zadań publicznych umożliwia wymianę danych z innymi systemami teleinformatycznymi używanymi do realizacji zadań publicznych oraz zapewnia dostęp do zasobów informacji udostępnianych za pomocą tych systemów także osobom niepełnosprawnym;”

d) po pkt 12 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 13-18 w brzmieniu:

„13) Elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej – zwana dalej „ePUAP” – system teleinformatyczny, platforma, na której instytucje publiczne udostępniają usługi poprzez pojedynczy punkt dostępowy w sieci Internet;

⁴ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362, Nr 267, poz. 2258 z 2006. Nr 12, poz. 66, Nr 104, poz. 708, Nr 104, poz. 711, Nr 170, poz. 1217, Nr 220, poz. 1600, Nr 235, poz. 1700, Nr 249, poz. 1834 z 2007 r. Nr 23, poz. 137, Nr 82, poz. 556 oraz z 2008 r. Nr 17, poz. 101.

14) profil zaufany ePUAP - zestaw informacji identyfikujących i opisujących podmiot lub osobę, która jest dysponentem konta na ePUAP, który został w wiarygodny sposób potwierdzony przez organ podmiotu określonego w art. 2;

15) elektroniczna skrzynka podawcza - dostępny publicznie środek komunikacji elektronicznej służący do przekazywania dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego przy wykorzystaniu powszechnie dostępnego systemu teleinformatycznego;

16) interoperacyjność – możliwość współdziałania różnych odrębnych podmiotów oraz używanych przez nie systemów teleinformatycznych i rejestrów publicznych na rzecz osiągnięcia uzgodnionych i korzystnych dla wszystkich stron celów, przy jednoczesnym dzieleniu się informacjami i wiedzą, poprzez wspieranie przez nie procesy biznesowe, za pomocą wymiany danych za pośrednictwem odpowiednich systemów teleinformatycznych;

17) neutralność technologiczna – zasada równego traktowania przez władze publiczne technologii teleinformatycznej i stworzenia warunków do ich uczciwej konkurencji, w tym zapobiegania możliwości eliminacji technologii konkurencyjnych przy rozbudowie i modyfikacji eksploatowanych systemów teleinformatycznych lub przy tworzeniu konkurencyjnych produktów i rozwiązań;

18) urzędowe poświadczenie odbioru – dane elektroniczne dołączone do dokumentu elektronicznego doręczonego podmiotowi publicznemu lub połączone z tym dokumentem w taki sposób, że jakakolwiek późniejsza zmiana dokonana w tym dokumencie jest rozpoznawalna, określające:

a) pełną nazwę podmiotu publicznego, któremu doręczono dokument elektroniczny,

b) datę i godzinę doręczenia dokumentu elektronicznego rozumiane jako data i czas wprowadzenia albo przeniesienia dokumentu elektronicznego do systemu teleinformatycznego podmiotu publicznego,

c) datę i godzinę wytworzenia urzędowego poświadczenia odbioru.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Przepisy ustawy nie naruszają:

- 1) obowiązków wynikających z potrzeby współpracy z systemami teleinformatycznymi i rejestrami organów innych państw lub organizacji międzynarodowych;
- 2) ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 Nr 101, poz. 926 z późn. zm.⁵);
- 3) ustawy z dnia 22 stycznia 1999 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 196, poz. 1631 z późn. zm.⁶).”;

5) w art. 5 ust. 2-3 otrzymują brzmienie:

„2. Plan ma na celu:

- 1) określenie organizacyjnych i technologicznych instrumentów rozwoju społeczeństwa informacyjnego w oparciu o strategię rozwoju społeczeństwa informacyjnego;
- 2) koordynowanie realizowanych przez więcej niż jeden podmiot publiczny projektów informatycznych o publicznym zastosowaniu;
- 3) modernizację oraz łączenie systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych;
- 4) zapewnienie warunków bezpieczeństwa i zgodności działania systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych;
- 5) tworzenie warunków do rozwoju współpracy międzynarodowej w zakresie informatyzacji i społeczeństwa informacyjnego;
- 6) tworzenie warunków dla realizacji strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego.

3. Plan zawiera:

- 1) określenie priorytetów rozwoju systemów teleinformatycznych używanych do realizacji zadań publicznych;
- 2) zestawienie oraz charakterystykę ponadsektorowych i sektorowych projektów informatycznych służących realizacji priorytetów, o których

⁵ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 33, poz. 285, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 104, poz. 711 oraz z 2007 r. Nr 165, poz. 1170, Nr 176, poz. 1238

⁶ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 149, poz. 1078, Nr 218, poz. 1592, Nr 220, poz. 1600 z 2007 r. Nr 25, poz. 162

mowa w pkt 1, szacunkowe koszty realizacji tych projektów oraz wskazanie możliwych źródeł ich finansowania;

- 3) określenie zadań publicznych oraz systemów teleinformatycznych, których realizacja wypełnia cele, określone w strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego;
- 4) określanie zadań publicznych, które będą realizowane z wykorzystaniem drogi elektronicznej oraz terminów rozpoczęcia ich realizacji;
- 5) wskaźniki umożliwiające ocenę skuteczności realizacji zadań Planu.”;

6) w art. 6:

a) w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) potrzeby rozwoju społeczeństwa informacyjnego;”

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Plan ustanawia się na okres nie dłuższy niż 5 lat, a aktualizacja ustanowionego Planu następuje nie później niż po dwóch latach jego obowiązywania.”;

7) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Art. 7. W celu wykonania Planu ustanawia się projekty informatyczne.”;

8) uchyla się art. 8-11;

9) w art. 12:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dofinansowanie może być udzielone, jeżeli przedsięwzięcia, o których mowa w ust. 1:

- 1) służą realizacji celów określonych w Planie;
- 2) są projektowane oraz realizowane z uwzględnieniem minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej oraz Krajowych Ram Interoperacyjności;
- 3) nie są finansowane ze środków budżetu państwa innych niż te, których dysponentem jest minister właściwy do spraw informatyzacji;

4) służą realizacji celów określonych w strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego.”,

b) uchyla się ust. 3,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a-3b w brzmieniu:

„3a. W dokumentacji przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, określa się w szczególności:

- 1) cel ustanowienia przedsięwzięcia;
- 2) organ odpowiedzialny za realizację przedsięwzięcia;
- 3) zakres zadań przewidzianych do realizacji w przedsięwzięciu;
- 4) źródła finansowania i szacunkowe koszty realizacji przedsięwzięcia;
- 5) harmonogram realizacji przedsięwzięcia.

3b. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) założenia funkcjonalne przedsięwzięcia określające cel ustanowienia przedsięwzięcia, zadania służące realizacji celu, dla którego ustanawia się przedsięwzięcie, oraz harmonogram ich realizacji;
- 2) analizę ekonomiczno-finansową celowości ustanowienia przedsięwzięcia, określającą wielkość środków przewidywanych do sfinansowania zadań określonych w harmonogramie realizacji przedsięwzięcia, źródła finansowania tych zadań oraz korzyści wynikające z realizacji tego przedsięwzięcia;
- 3) założenia techniczne przedsięwzięcia określające funkcje oraz składniki sprzętowe i oprogramowanie systemu teleinformatycznego, które, przy uwzględnieniu minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych, posłużą do realizacji zadań zakładanych w projekcie.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w drodze zarządzenia, powołuje, spośród pracowników urzędu obsługującego tego ministra, zespół

do spraw oceny wniosków o dofinansowanie przedsięwzięć, o których mowa w ust. 1, określając jego nazwę, skład, szczegółowy zakres zadań i tryb działania.”,

e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a-4c w brzmieniu:

„4a. Jeżeli dokonanie czynności związanych z oceną wniosków o dofinansowanie przedsięwzięć wymaga wiadomości specjalnych zespół, o którym mowa w ust. 4, po uzyskaniu akceptacji ministra właściwego do spraw informatyzacji może zwrócić się do ekspertów zewnętrznych o wydanie opinii, oraz określi wysokość ich wynagrodzenia.

4b. Powołanie eksperta wymaga poinformowania Rady Informatyzacji, która w terminie 14 dni wyraża opinię w tej sprawie.

4c. Uzyskane ekspertyzy Zespół przekazuje Radzie Informatyzacji do wiadomości. Rada może w terminie 14 dni wyrazić opinię.”;

10) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. Główne kierunki, cele i zadania na rzecz budowy społeczeństwa informacyjnego określa Strategia rozwoju społeczeństwa informacyjnego.

2. Odpowiedzialnym za opracowanie Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego i realizację zawartych w niej postulatów jest minister właściwy do spraw informatyzacji.

3. Strategia stanowi podstawę do tworzenia sektorowych lub horyzontalnych planów działań na rzecz budowy społeczeństwa informacyjnego oraz punkt odniesienia dla współpracy z instytucjami i środowiskami pozarządowymi.

4. Strategia stanowi platformę współpracy z instytucjami europejskimi oraz światowymi w obszarze społeczeństwa informacyjnego.

5. Strategia podlega procesom ewaluacji, lecz nie częściej niż 1 rok.”;

11) w art. 13

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot publiczny używa do realizacji zadań publicznych systemów teleinformatycznych spełniających minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz zapewniających interoperacyjność systemów na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności.”,

b) po ust. 1 dodaje się ustęp 1a w brzmieniu:

„1a. Postanowienia ust. 1 nie stosuje się w odniesieniu do systemów teleinformatycznych używanych do celów naukowych i dydaktycznych.”;

12) w art. 14 po pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) zapewnić działanie tego rejestru przy użyciu systemów teleinformatycznych.”;

13) w art. 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dane, o których mowa w ust. 1, powinny być udostępniane za pomocą środków komunikacji elektronicznej i mogą być wykorzystane wyłącznie do realizacji zadań publicznych.”;

14) w art. 16:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot publiczny, organizując przetwarzanie danych, w systemie teleinformatycznym, jest obowiązany zapewnić możliwości przekazywania danych również w formie elektronicznej przez wymianę dokumentów elektronicznych związanych z załatwianiem spraw należących do jego zakresu działania, przy wykorzystaniu informatycznych nośników danych lub środków komunikacji elektronicznej.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, warunki organizacyjno-techniczne przetwarzania danych i doręczania dokumentów elektronicznych, w tym reguły tworzenia elektronicznej skrzynki podawczej, formę urzędowego poświadczania odbioru tych dokumentów przez adresatów, uwzględniając potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu przetwarzania danych i dokumentowania działalności oraz oznaczania dokumentacji w administracji publicznej, minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany danych w postaci elektronicznej, potrzebę zapewnienia integralności dokumentów elektronicznych oraz usprawnienia i ujednoczenia obiegu dokumentów między podmiotami publicznymi.”;

15) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art.17.1. Przy ministrze właściwym do spraw informatyzacji działa Rada Informatyzacji zwana dalej „Radą”. Rada jest organem opiniodawczo-doradczym ministra.

2. Do zadań Rady należy na zlecenie ministra:

- 1) proponowanie i opiniowanie projektów stanowisk Rządu w sprawie dokumentów Komisji Europejskiej i parlamentu Europejskiego dotyczących spraw informatyzacji i rozwoju społeczeństwa informacyjnego;
- 2) opiniowanie projektu Planu oraz projektów rozporządzeń wydawanych na podstawie art. 18;
- 3) opiniowanie innych przekazanych przez ministra właściwego ds. informatyzacji projektów aktów prawnych dotyczących spraw informatyzacji i rozwoju społeczeństwa informacyjnego;
- 4) opiniowanie innych dokumentów przekazanych przez ministra właściwego ds. informatyzacji dotyczących spraw informatyzacji i rozwoju społeczeństwa informacyjnego;
- 5) opiniowanie raportów i innych opracowań dotyczących:
 - a) potrzeb i postulatów dotyczących rozwoju społeczeństwa informacyjnego,
 - b) zasad funkcjonowania rejestrów publicznych,
 - c) zasad wdrażania systemów teleinformatycznych w administracji publicznej oraz stanu ich realizacji,
 - d) aktualnych rozwiązań technicznych mających zastosowanie w informatyzacji administracji,
 - e) terminologii polskiej z zakresu informatyki.

3. Rada może sama inicjować działania na rzecz informatyzacji i rozwoju społeczeństwa informacyjnego.

4. Rada wyraża opinię w terminie 30 dni od dnia otrzymania projektów, propozycji i wniosków, o których mowa w ust. 2.

5. Opinie, protokoły posiedzeń oraz inne dokumenty Rady są publikowane w wydzielonej części Biuletynu Informacji Publicznej na stronach ministra właściwego do spraw informatyzacji.

6. Rada przedstawia ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji sprawozdanie z działalności za każdy rok kalendarzowy, w terminie do dnia 30 kwietnia następnego roku.

7. Rada składa się od 15 do 20 członków, łącznie z Przewodniczącym i Wiceprzewodniczącym Rady.

8. Kandydatów na członków Rady, na zaproszenie ministra właściwego do spraw informatyzacji mogą rekomendować:

- 1) ministrowie;
- 2) Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych;
- 3) Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego;
- 4) współprzewodniczący ze strony samorządowej Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego;
- 5) jednostki naukowe w rozumieniu przepisów o zasadach finansowania nauki, które w zakresie działalności statutowej prowadzą badania naukowe lub prace rozwojowe w zakresie informatyki;
- 6) izby gospodarcze reprezentujące przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania sprzętu informatycznego, oprogramowania lub świadczenia usług informatycznych;
- 7) stowarzyszenia wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego, których celem statutowym jest reprezentowanie środowiska informatycznego lub wspieranie zastosowań informatyki.

9. Rekomendowany do Rady kandydat:

- 1) powinien mieć wykształcenie wyższe,
- 2) musi wyrazić zgodę na kandydowanie.

10. Minister właściwy do spraw informatyzacji, powołuje skład Rady na dwuletnią kadencję spośród kandydatów rekomendowanych przez podmioty, o których mowa w ust. 8.

11. W razie niezgłoszenia przez podmioty, o których mowa w ust. 8, kandydatów do Rady w liczbie określonej w tym przepisie, Rada działa w składzie zmniejszonym.

12. Przed upływem kadencji członkostwo w Radzie wygasa z powodu:

- 1) rezygnacji członka złożonej na piśmie Przewodniczącemu Rady;
- 2) śmierci członka Rady;
- 3) niemożności sprawowania funkcji członka Rady z powodu długotrwałej choroby stwierdzonej zaświadczeniem lekarskim;
- 4) wycofania rekomendacji podmiotu złożonej formalnie ministrowi.

13. W przypadkach, o których mowa w ust. 12, minister właściwy do spraw informatyzacji powołuje na członka Rady osobę spośród pozostałych rekomendowanych kandydatów po sprawdzeniu aktualności rekomendacji.

14. Minister właściwy do spraw informatyzacji powołuje i odwołuje Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego Rady spośród członków Rady.

15. Przewodniczący Rady kieruje pracami Rady i reprezentuje ją na zewnątrz. W przypadku nieobecności Przewodniczącego Wiceprzewodniczący kieruje pracami Rady i reprezentuje ją na zewnątrz. Dokumenty Rady podpisuje jej Przewodniczący, a w przypadku jego nieobecności Wiceprzewodniczący.

16. Obsługę Rady zapewnia urząd obsługujący ministra właściwego do spraw informatyzacji.

17. Na posiedzenie Rady mogą być zapraszane przez Ministra oraz Przewodniczącego Rady inne osoby, o ile jest to wskazane dla realizacji zadań Rady.

18. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia członka Rady za udział w posiedzeniu, uwzględniając funkcje pełnione przez członków Rady i zakres obowiązków członków Rady, a także mając na uwadze, że wynagrodzenie za jedno posiedzenie Rady przez okres trwania kadencji Rady nie może przekroczyć 50% minimalnego wynagrodzenia określonego na podstawie odrębnych przepisów, obowiązującego w dniu powołania Rady.

19. Zamiejscowym członkom Rady przysługują diety oraz zwrot kosztów podróży i zakwaterowania na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy.

20. Szczegółowy tryb działania Rady określa jej regulamin ustanawiany na wniosek Rady przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.”;

16) w art. 18 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) Krajowe Ramy Interoperacyjności obejmujące zagadnienia interoperacyjności w zakresie interoperacyjności semantycznej oraz organizacyjnej i uwzględniające wskazania Europejskich Ram Interoperacyjności oraz Europejskiej Strategii Informatyzacji.”;

17) uchyla się art. 19;

18) po art. 19 dodaje się art. 19a i 19b w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji zapewnia funkcjonowanie Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej.

2. W ramach ePUAP tworzy się w szczególności centralne repozytorium wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych.

3. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, zakres i warunki korzystania z ePUAP, z uwzględnieniem roli ePUAP w procesie realizacji zadań publicznych drogą elektroniczną oraz potrzeby określenia zasad przetwarzania i ochrony danych osobowych.

4. Minister właściwy do spraw informatyzacji jest administratorem danych, w rozumieniu przepisów o ochronie danych osobowych, użytkowników ePUAP będących osobami fizycznymi.

Art. 19b.1. Minister właściwy do spraw informatyzacji prowadzi i udostępnia centralne repozytorium wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych, zwane dalej centralnym repozytorium.

2. W centralnym repozytorium umieszcza się, przechowuje i udostępnia wzory pism, które uwzględniają niezbędne elementy struktury dokumentów elektronicznych określone w przepisach wydanych na podstawie art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673 z późn. zm.⁷).

3. Organy administracji publicznej przekazują do centralnego repozytorium oraz udostępniają w Biuletynie Informacji Publicznej wzory pism w formie dokumentów elektronicznych. Przy sporządzaniu wzorów pism stosuje się międzynarodowe standardy dotyczące sporządzania dokumentów elektronicznych przez organy administracji publicznej, z uwzględnieniem konieczności podpisywania ich bezpiecznym podpisem elektronicznym.

4. Jeżeli wzór podania określają odrębne przepisy, to umieszczenie wzoru dokumentu elektronicznego przez organy administracji publicznej w centralnym repozytorium jest równoznaczne z określeniem wzoru wnoszenia podań - pism w postaci dokumentu elektronicznego, o którym mowa w art. 63 § 3a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

5. Niezależnie od obowiązku wynikającego z ust. 2 organy administracji publicznej mogą prowadzić własne lub wspólnie z innymi organami administracji publicznej repozytoria wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych.”;

19) uchyla się art. 20;

20) po art. 20 dodaje się art. 20a w brzmieniu:

„Art.20a.1. Identyfikacja użytkownika systemów teleinformatycznych udostępnianych przez podmioty określone w art. 2 następuje poprzez

⁷ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 64, poz. 426.

zastosowanie kwalifikowanego certyfikatu lub przy zastosowaniu profilu zaufanego ePUAP.

2. Poza zastosowaniem rozwiązań określonych w ust. 1 podmiot publiczny, który używa do realizacji zadań publicznych systemów teleinformatycznych, może udostępniać użytkownikom możliwość identyfikacji w tym systemie poprzez zastosowanie innych technologii.

3. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe warunki organizacyjne i techniczne, które winien spełniać system teleinformatyczny służący do wydania certyfikatów oraz technologii, o których mowa w ust. 1 i 2;
- 2) tryb tworzenia i dystrybucji profilu zaufanego ePUAP, w tym przez podmioty upoważnione do potwierdzania tego profilu, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i pewności w procesie identyfikacji oraz poufności kluczowych elementarnych czynności.”;

21) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Art. 28. 1. Kontrolerem może być osoba pełnoletnia, która:

- 1) posiada wykształcenie wyższe;
- 2) posiada obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, chyba że przepisy odrębne uzależniają zatrudnienie w jednostce kontrolowanej od posiadania obywatelstwa polskiego;
- 3) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była karana za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada certyfikat, o którym mowa w ust. 3 bądź też posiada ważne świadectwo kwalifikacji wydane przez ministra właściwego do spraw informatyzacji na podstawie dotychczasowych przepisów.

2. Kontroler jest obowiązany zachować w tajemnicy informacje, które uzyskał w związku z wykonywaniem czynności kontroli. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa również po ustaniu pełnienia obowiązków kontrolera w urzędzie obsługującym organ dokonujący kontroli.

3. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, wykaz certyfikatów uprawniających do prowadzenia kontroli w rozumieniu art. 25.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 14 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sprawy należy załatwiać w formie pisemnej lub w formie dokumentu elektronicznego, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 12, poz. 65 i Nr 73, poz. 501 oraz z 2008 r. Nr 127, poz. 817), doręczanego środkami komunikacji elektronicznej.”;

2) art. 39¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 39¹ Doręczenie następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów o świadczeniu usług drogą elektroniczną, jeżeli strona lub inny uczestnik postępowania:

1) wystąpił do organu administracji publicznej o doręczenie albo

2) wyraził zgodę na doręczenie mu pism za pomocą tych środków.”;

3) w art. 46 po § 3 dodaje się § 4-6 w brzmieniu:

„§ 4. W celu doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego organ administracji publicznej, z zastrzeżeniem § 6, przesyła na adres elektroniczny adresata informację zawierającą:

1) wskazanie, że adresat może odebrać pismo w formie dokumentu elektronicznego;

⁸ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692 oraz z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682;

2) wskazanie adresu elektronicznego, z którego adresat może pobrać pismo i pod którym powinien dokonać potwierdzenia doręczenia pisma;

3) pouczenie dotyczące sposobu odbioru pisma, a w szczególności sposobu identyfikacji pod wskazanym adresem elektronicznym w systemie teleinformatycznym organu administracji publicznej oraz informacji o wymogu podpisania urzędowego poświadczenia odbioru w sposób wskazany w art. 20a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

§ 5. Warunki techniczne i organizacyjne doręczenie pisma w formie dokumentu elektronicznego określają przepisy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

§ 6. Doręczenie pisma w formie dokumentu elektronicznego do podmiotu publicznego w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne następuje poprzez elektroniczną skrzynkę podawczą tego podmiotu, w sposób określony w tej ustawie.”;

4) w art. 54 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Wezwanie powinno być zaopatrzone podpisem pracownika organu wzywającego, z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego podpisującego lub, jeśli dokonywane jest w formie dokumentu elektronicznego, powinno być opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.”;

5) w art. 57 w § 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie::

„1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego, do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru,”;

6) w art. 63:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Podania (żądania, wyjaśnienia, odwołania, zażalenia) mogą być wnoszone pisemnie, telegraficznie, za pomocą telefaksu lub ustnie do protokołu, a także za pomocą innych środków komunikacji elektronicznej poprzez elektroniczną skrzynkę podawczą organu administracji publicznej utworzoną na podstawie ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.”,

b) § 3a otrzymuje brzmienie:

„§ 3a. Podanie wniesione w formie dokumentu elektronicznego powinno:

- 1) być uwierzytelnione przy użyciu mechanizmów określonych w art. 20a ust. 1 albo 2. ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, oraz
- 2) zawierać dane w ustalonym formacie, zawartym we wzorze podania określonym w odrębnych przepisach, jeżeli te przepisy nakazują wnoszenie podań według określonego wzoru.”,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Organ administracji publicznej obowiązany jest potwierdzić wniesienie podania, jeżeli wnoszący je tego zażąda. W przypadku wniesienia podania w formie dokumentu elektronicznego, organ obowiązany jest potwierdzić wniesienie podania poprzez doręczenie urzędowego poświadczenia odbioru na wskazany przez wnoszącego je adres elektroniczny.”;

7) w art. 73 po § 2 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. W przypadku pism w formie dokumentu elektronicznego wnoszonych do organu administracji publicznej lub przez niego doręczanych, organ może zapewnić stronie dostęp do nich w swoim systemie teleinformatycznym, po identyfikacji się strony w sposób określony w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.”;

8) w art. 107 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Decyzja powinna zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę wydania, oznaczenie strony lub stron, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, uzasadnienie faktyczne i prawne, pouczenie, czy i w jakim trybie służy od niej odwołanie, podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do wydania decyzji lub, jeśli decyzja wydana została w formie dokumentu elektronicznego, powinna być opatrzona bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Decyzja, w stosunku do której może być wniesione powództwo do sądu powszechnego lub skarga do sądu administracyjnego, powinna zawierać ponadto pouczenie o dopuszczalności wniesienia powództwa lub skargi.”;

9) w art. 109 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Decyzję doręcza się stronom na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej.”;

10) w art. 124 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Postanowienie powinno zawierać: oznaczenie organu administracji publicznej, datę jego wydania, oznaczenie strony lub stron albo innych osób biorących udział w postępowaniu, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie, pouczenie, czy i w jakim trybie służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, oraz podpis z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby upoważnionej do jego wydania lub, jeśli postanowienie wydane zostało w formie dokumentu elektronicznego, powinno być opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.”;

11) w art. 125 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Postanowienia, od których służy stronom zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, doręcza się na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej.”;

12) w art. 220 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli:

- 1) znane są one organowi z urzędu,
- 2) możliwe są do ustalenia przez organ na podstawie:
 - a) posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych,
 - b) rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ może mieć dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,
 - c) wymiany informacji z innym podmiotem publicznym na zasadach określonych w przepisach o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne,
 - d) przedstawionych przez zainteresowanego do wglądu dokumentów urzędowych (dowodu osobistego, dowodów rejestracyjnych i innych).”;

13) w art. 238 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Zawiadomienie o sposobie załatwienia skargi powinno zawierać: oznaczenie organu, od którego pochodzi, wskazanie, w jaki sposób skarga została załatwiona, oraz podpis z podaniem imienia, nazwiska i stanowiska służbowego osoby upoważnionej do załatwienia skargi lub, jeśli zawiadomienie sporządzone zostało w formie dokumentu elektronicznego, powinno być opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu. Zawiadomienie o odmownym załatwianiu skargi powinno zawierać ponadto uzasadnienie faktyczne i prawne oraz pouczenie o treści art. 239.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 673 z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału 2 otrzymuje brzmienie:

„Postępowanie z materiałami archiwalnymi i inną dokumentacją”;

2) w art. 6:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W organach państwowych, państwowych jednostkach organizacyjnych i samorządowych jednostkach organizacyjnych, z wyłączeniem wymienionych w ust. 2a, instrukcje określające zasady i tryb postępowania z dokumentacją, o której mowa w ust. 1, wymagają zatwierdzenia przez Naczelnego Dyrektora Archiwów Państwowych. Naczelny Dyrektor Archiwów Państwowych może upoważnić do zatwierdzania instrukcji dyrektorów archiwów państwowych.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a-2c w brzmieniu:

„2a. Przepisów ust. 2 nie stosuje się do:

- 1) organów gminy i związków międzygminnych oraz urzędów obsługujących te organy i związki;
- 2) organów powiatu i starostw powiatowych;
- 3) organów samorządu województwa i urzędów marszałkowskich,
- 4) organów zespolonej administracji rządowej w województwie i urzędów obsługujących te organy.

2b. Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw administracji publicznej oraz ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, określi, w drodze rozporządzenia, dla organów i związków międzygminnych, o których mowa w ust. 2a:

- 1) instrukcję kancelaryjną określającą szczegółowe zasady i tryb wykonywania czynności kancelaryjnych w urzędach obsługujących te organy i związki;
- 2) sposób klasyfikowania i kwalifikowania dokumentacji w formie jednolitych rzeczowych wykazów akt;

⁹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 170, poz. 1217 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 64, poz. 426.

3) instrukcje w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych określających w szczególności zasady i tryb postępowania z dokumentacją w archiwum.

2c. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 2b, należy uwzględnić potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu tworzenia, ewidencjonowania i przechowywania dokumentacji w różnej postaci, w tym elektronicznej, oraz jej ochrony przed uszkodzeniem, zniszczeniem lub utratą.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.¹⁰) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 80c po ust. 3 dodaje się ust. 3a i 3b w brzmieniu:

„3a. Każdy może uzyskać nieodpłatnie potwierdzenie lub zaprzeczenie zgodności danych zawartych w dowodzie rejestracyjnym lub pozwoleniu czasowym, z danymi zgromadzonymi w ewidencji, za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, o której mowa w art. 19a ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Potwierdzeniu lub zaprzeczeniu podlegają dane takie jak: marka pojazdu, seria i numer dowodu rejestracyjnego albo pozwolenia czasowego oraz dane określone w art. 80b ust. 1 pkt 1 lit. c, d, g i pkt 5 lit. a i odpowiednio c albo d. W celu uzyskania potwierdzenia lub zaprzeczenia zgodności danych wymagane jest podanie wszystkich danych ze wskazanego zakresu.

3b. Potwierdzenie lub zaprzeczenie, o którym mowa w ust. 3a, może otrzymać osoba której tożsamość została ustalona w sposób określony w art. 20a ust.1 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.”;

2) w art. 100c po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

¹⁰ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 109, poz. 925, Nr 175, poz. 1462, Nr 179, poz. 1486 i Nr 180, poz. 1494 i 1497, z 2006 r. Nr 17, poz. 141, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 190, poz. 1400, Nr 191, poz. 1410 i Nr 235, poz. 1701, z 2007 r. Nr 52, poz. 343, nr 57, poz. 381, Nr 99, poz. 661, Nr 123, poz. 845 i Nr 176, poz. 1238 oraz z 2008 r. Nr 37, poz. 214

„2a. Każdy może uzyskać nieodpłatnie potwierdzenie lub zaprzeczenie zgodności danych zawartych w dokumencie stwierdzającym uprawnienie do kierowania pojazdami, z danymi zgromadzonymi w ewidencji, za pośrednictwem Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, o której mowa w art. 19a ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. Potwierdzeniu lub zaprzeczeniu podlegają dane określone w art. 100b ust. 1 pkt 1 i 2 oraz pkt 4 - 7. W celu uzyskania potwierdzenia lub zaprzeczenia zgodności danych wymagane jest podanie wszystkich danych ze wskazanego zakresu.

2b. Potwierdzenie lub zaprzeczenie, o którym mowa w ust. 2a, może otrzymać osoba której tożsamość została ustalona w sposób określony w art. 20a ust.1 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590 z późn. zm.¹¹⁾) w art. 46 uchyla się ust. 4.

Art. 6. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2001 r. Nr 1421, poz. 1592 z późn. zm.¹²⁾) uchyla się art. 39.

Art. 7. W ustawie z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2001 r. Nr 80, poz. 872 z późn. zm.¹³⁾) uchyla się art. 38.

Art. 8. W ustawie z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz. 159 z późn. zm.¹⁴⁾) uchyla się art. 39a.

¹¹ zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, z 2003 r. Nr 214, poz. 1806, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 153, poz. 1271, Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1206, Nr 214, poz. 1806 z 2006 r. Nr 126, poz. 875, Nr 227, poz. 1658 z 2007 Nr 173, poz. 1218;

¹² zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 200, poz. 1688, Nr 214, poz. 1806, Nr 153 poz. 1271, Nr 214, poz. 1806 z 2003 r. Nr 162, poz. 1568 z 2004 Nr 102, poz. 1055 z 2007 r. Nr 173, poz. 1218;

¹³ zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1407 z 2002 r. Nr 37, poz. 329, Nr 41, poz. 365, Nr 62, poz. 558, Nr 89, poz. 804, Nr 200, poz. 1688 z 2003 r. Nr 52, poz. 450, Nr 137, poz. 1302, Nr 149, poz. 1452 z 2004 r. Nr 33, poz. 287 z 2005 r. Nr 33, poz. 288, Nr 90, poz. 757, Nr 175, poz. 1462, Nr 175, poz. 1462;

¹⁴ zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Ne 113, poz. 984, Nr 214, poz. 1806, Nr 153, poz. 1271, Nr 214, poz. 1806 z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568 z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203 z 2005 r. Nr 172, poz. 1441Nr 175, poz. 1457 z 2006 r. Nr 17, poz. 128, Nr 181, poz. 1337 z 2007 r. Nr 48, poz. 327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218;

Art. 9. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. o podpisie elektronicznym (Dz. U. Nr 130, poz. 1450 z późn. zm. ¹⁵⁾) w art. 58 uchyla się ust. 3.

Art. 10. W przypadku, gdy prowadzony przez organ administracji rządowej rejestr publiczny nie spełnia warunku określonego w art. 14 pkt. 4, organ administracji rządowej jest obowiązany do dostosowania rejestru publicznego do warunków określonych w art. 14 pkt 4 nie później niż do dnia 1 stycznia 2011.

Art. 11. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie:

- 1) art. 16 ust. 3 i art. 18 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 i art. 18, ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy;
- 2) art. 46 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 5, art. 39 ustawy, o której mowa w art. 6, art. 38 ustawy, o której mowa w art. 7 i art. 39a ustawy, o której mowa w art. 8, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 6 ust. 2b ustawy, o której mowa w art. 3.

Art. 12. Minister właściwy do spraw informatyzacji może przetwarzać dane dotychczas zgromadzone w Krajowej Ewidencji Systemów Teleinformatycznych i Rejestrów Publicznych, w celu wykonywania zadań dotyczących informatyzacji podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

¹⁵ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152, Nr 217, poz. 2125, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, oraz z 2006 r. Nr 145, poz. 1050.

UZASADNIENIE

1. Projektowaną ustawą dokonuje się nowelizacji ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565 z późn. zm.) zwaną dalej ustawą o informatyzacji.

2. Uchwalona w roku 2005 ustawa o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne była uważana za bardzo ważny a nawet przełomowy krok w procesie przekształcania Polski w nowoczesne Państwo, które może sprostać wymaganiom XXI w. Treść tego aktu, przyjęta prawie jednogłośnie przez Parlament, powstawała w trakcie żmudnych ale bardzo efektywnych prac nadzwyczajnej komisji powołanej w tym celu przez Sejm. Spojrzenie na ten akt prawny z perspektywy ponad trzech lat jego stosowania w praktyce pozwoliło na wyciągnięcie pewnych generalnych wniosków, które legły u podstaw proponowanych obecnie zmian.

Zakres owych zmian można podzielić na trzy generalne grupy. Do pierwszej zaliczyć należy uporządkowanie przepisów, których obecne rozumienie wydaje się być inne niż było to w zamiarze pierwotnego ustawodawcy. Wielokrotnie zdarzyło się bowiem, że brzmienie przepisów nie oddaje woli twórców ustawy, którą odnaleźć można jedynie w stenogramach prac nad ustawą z lat 2003-2005 oraz w opiniach przedstawicieli doktryny prawa i informatyki, którzy pracowali wówczas nad aktem. Rozbieżności pomiędzy zamiarami ustawodawcy, a rzeczywistym brzmieniem przepisów, były szczególnie widoczne w przypadku określenia celów ustawy (art. 1 pkt. 2-4), gdzie użyto sformułowań, które w okresie tworzenia ustawy rozumiane były inaczej niż w obecnej chwili (tzw. proces wielokrotnego ugruntowania pojęcia prawnego). Podobne zdarzenia dotyczyły definicji z art. 3 ustawy (np. informatyczny nośnik danych, system teleinformatyczny) oraz przepisów kodeksu postępowania administracyjnego dotyczących zasad wnoszenia podań.

Do drugiej grupy zaliczyć należy zmiany usuwające z ustawy rozwiązania, które nie sprawdziły się w praktyce. Choć pierwotnie uznawano je za poprawne, to w późniejszym okresie poddane zostały one gruntownej krytyce w doktrynie prawa. Nie znalazły również poparcia w opinii podmiotów, którym teoretycznie miały służyć. Taka krytyczna ocena doprowadziła do tego, że w obecnym projekcie likwiduje się Krajową Ewidencję Systemów Teleinformatycznych i Rejestrów Publicznych oraz gruntownie nowelizuje przepisy dotyczące sposobu powoływania kontrolerów, o których mowa w rozdziale IV.

Trzecia – najszersza – grupa zmian ma na celu wprowadzenie rozwiązań nowych, które staną się impulsem dla dalszego unowocześniania działań podmiotów realizujących zadania publiczne. Zdając sobie sprawę, że informatyzacja nie powinna polegać głównie na zmianach wewnątrz tych podmiotów, lecz na udostępnianiu obywatelom i przedsiębiorcom usług realizujących zadania publiczne, projektodawcy szczególnie nacisk położyli na ustanowieniu prawidłowych podstaw prawnych dla usług publicznych (ePUAP, centralne repozytorium wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych, realizacja zadań wynikających ze Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce), tworzeniu warunków dla współpracy pomiędzy systemami, których obywatele i przedsiębiorcy używają (zagadnienia interoperacyjności), ułatwianiu komunikacji z systemami (identyfikacja i uwierzytelnianie w systemach) i w końcu na usuwaniu barier prawnych i proceduralnych w dostępie do usług oferowanych przez podmioty publiczne (zmiany w procedurze administracyjnej, instrukcjach kancelaryjnych a także podkreślenie praw osób niepełnosprawnych).

3. Zmiana wprowadzona w art. 1 ustawy, wzmacnia zasadę neutralności technologicznej i pozwala na realizację postulatu „ochrony interesu publicznego i zachowania przez Państwo swobody wyboru technologii w procesach informatyzacji realizacji zadań publicznych oraz pozwala na korelacje ze Strategią Rozwoju Społeczeństwa Informacyjnego Porównaj: *WIZJA 2013 „W administracji publicznej funkcjonują rozbudowane, zintegrowane i efektywne systemy informatyczne tworzone z zachowaniem zasady neutralności technologicznej”*. W szczególności w ust. 2-4 art. 1 wprowadzono zapis, o ustalaniu minimalnych wymagań w sposób gwarantujący neutralność technologiczną i jawność. Ponadto wprowadzenie do ustawy podstaw prawnych do działania Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, centralnego repozytorium wzorów pism w formie dokumentu elektronicznego oraz rozszerzenia kompetencji Ministra w zakresie rozwoju społeczeństwa informacyjnego, spowodowało konieczność dodania po pkt. 7 nowych punktów od 8-10 ,dotyczących funkcjonowania ww. struktur.

4. Podstawową zmianą zaproponowaną w ustawie jest rozszerzenie kręgu podmiotów zobowiązanych do stosowania przepisów ustawy o jednostki badawczo-rozwojowe, państwowe szkoły wyższe i państwowe wyższe szkoły zawodowe, Polską Akademię Nauk i tworzone przez nią jednostki organizacyjne, Rzecznika Praw Obywatelskich, Trybunał Konstytucyjny, Sąd Najwyższy, sądy administracyjne, Najwyższą Izbę Kontroli, Krajową

Radę Radiofonii i Telewizji, Krajowe Biuro Wyborcze, Instytut Pamięci Narodowej – Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Narodowy Bank Polski, które to podmioty w obowiązującym brzmieniu ustawy są z mocy art. 2 ust. 3 wyłączone z obowiązku stosowania ustawy.

Informatyzacja ma się przyczynić do osiągnięcia takiego stanu technicznego sprzętu i oprogramowania systemów teleinformatycznych, używanych przez różne podmioty publiczne do realizacji zadań publicznych, który umożliwi współpracę systemów teleinformatycznych oraz stworzy normatywne ramy funkcjonowania elektronicznej administracji. Podkreślić należy, iż tak rozumiana informatyzacja winna objąć wszystkie podmioty wykonujące zadania publiczne w tym również wskazane w ust. 3 art. 2. Mimo że w trakcie prac nad pierwotnym tekstem ustawy (w latach 2003-2005) jak i w toku uzgodnień międzyresortowych tekstu niniejszego projektu wiele podmiotów wysuwało poważne zastrzeżenia co do proponowanego zakresu podmiotowego, to brak jest dziś możliwości uzasadnienia wyłączenia szerokiego kręgu podmiotów z obowiązków stosowania ustawy. Uznano, że rzeczywistość XXI w. narzuca pewne rozwiązania prawne i praktyczne, a do ustawodawcy należy, ich usankcjonowanie.

Zmiany te są z jednej strony sposobem na rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy, a z drugiej na zwiększenie kręgu podmiotów występujących o dofinansowanie. Wielokrotnie bowiem zdarzało się, że o dofinansowanie projektów służących informatyzacji zadań publicznych występowały (na podst. art. 12 ustawy informatyzacji) podmioty, które – nieco pochopnie – wyłączono spod działania ustawy. Ponadto wyłączenia wprowadzone w pierwotnym tekście ustawy były przedmiotem krytyki już w 2005 r. Zakres podmiotowy ustawy nie ogranicza się wyłącznie do wąsko rozumianej administracji publicznej w znaczeniu podmiotowym, traktowanej jako aparat pomocniczy władzy wykonawczej. Przepisy ustawy dotyczą również informatyzacji sądów bądź organów kontroli rozumianej nie jak organy władzy wymierzającej sprawiedliwość, czy dokonujących kontroli ale sąd interpretowany jako administracja sądowa. W tym sensie informatyzacja państwa oznacza informatyzację funkcji administracyjnej poszczególnych podmiotów publicznych działających w imieniu państwa lub z upoważnienia państwa. Wskazać należy ponadto, iż każdy z podmiotów obowiązanych do stosowania ustawy wykonuje zadania, które można nazwać zadaniami publicznymi, zadaniami w celu zaspokojenia podstawowych potrzeb społecznych w zakresie prawa do sądu, prawa do wiedzy.

Poważne zastrzeżenia niektórych podmiotów budzi szerokie traktowanie w niniejszym projekcie pojęcia „zadanie publiczne”. Tworząc projekt ustawy zwrócono wszakże uwagę, że

choć pojęcie to nie jest w polskim prawie – ani w jego doktrynie – definiowane jednoznacznie, to nie podlega dziś wątpliwości, że pojęcie to obejmuje wszelkie zadania, które zostały wyznaczone i powierzone państwu oraz jednostkom samorządu terytorialnego, przez cały obowiązujący w danym państwie porządek prawny. Zadanie powierzone państwu wybiegają tym samym daleko poza to, co określa się jako zadania administracji rządowej. Nie ma tym samym wątpliwości, że organy władzy sądowniczej oraz podmioty określane jako organy kontroli państwowej i ochrony prawa realizują tak rozumiane zadania publiczne. Ujęcie takie zyskało wielokrotne potwierdzenie w doktrynie prawa po wejściu w życie ustawy o informatyzacji (patrz choćby: G.Szpor, Cz.Martysz, K.Wojsyk, *Ustawa o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne Komentarz*, Warszawa 2007 oraz A.Monarcha – Matlak, *Obowiązki administracji w komunikacji elektronicznej*, Warszawa 2008). Warto wszakże zauważyć, że formułowane było już znacznie wcześniej na potrzeby całego systemu prawa publicznego. Potwierdzają to tak opinie doktryny (np. S.Biernat, *Prywatyzacja zadań publicznych. Problematyka prawna*, Warszawa-Kraków 1994) jak i włączenie w 2005 r. pod działanie ustawy sądów powszechnych.

Doświadczenia związane z prawie czteroletnim okresem, w którym działanie ustawy obejmowało sądy powszechne, wskazuje, że podporządkowanie organów władzy sądowniczej obowiązkom wynikającym z ustawy nie stanowi zagrożenia dla wykonywania zadań związanych z wymiarem sprawiedliwości. Znacząco ułatwia to zaś kontakty władzy sądowniczej tak z obywatelami jak i z organami administracji publicznej. W tej sytuacji za wskazane uznano, by Sąd Najwyższy, Trybunał Stanu i sądy administracyjne zostały włączone w krąg podmiotowy ustawy. Projekt w tym zakresie nie został poparty przez te podmioty, a zdecydowany sprzeciw wobec takiego projektu zgłosił Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Jednocześnie za wskazane uznano wyłączenie przepisów o kontroli zawartych w rozdziale IV ustawy w stosunku do podmiotów, na które rozszerzono działanie ustawy. Ponadto z uwagi na zakres zadań oraz kompetencje Głównego Inspektora Ochrony Danych Osobowych oraz Komisji Nadzoru Finansowego w stosunku do tych instytucji również wyłączono przepisy rozdziału IV ustawy.

4. W ustawie wprowadzono szereg przepisów regulujących zadania ministra w zakresie budowy i rozwoju społeczeństwa informacyjnego. W szczególności dodano pkt. 10 do art. 1, poszerzając zakres tematyczny ustawy o zadania wynikające ze Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce. W art. 6 dodano ust 3a, w którym nałożono obowiązek uwzględnienia w Planie Informatyzacji Państwa potrzeb rozwoju społeczeństwa

informatycznego. Ponadto w dodanym art. 12a uregulowano kwestię Strategii rozwoju społeczeństwa informatycznego, określając w nim podmiot odpowiedzialny za stworzenie Strategii oraz zakres i tematykę jaka winna się znaleźć w przedmiotowym dokumencie.

Dodanie ust. 4 do art. 2 ustawy spowodowało konieczność wprowadzenia zmiany technicznej polegającej na dopisaniu w zdaniu wstępnym art. 2 również tego dodanego ustępu.

5. W art. 3 w celu usunięcia sprzecznego z § 157 Zasad Techniki prawodawczej odesłania do innej ustawy zawartego w pkt 3 przeniesiono definicję systemu teleinformatycznego do ustawy o informatyzacji i poddano ją gruntownej nowelizacji z uwzględnieniem opinii środowiska informatycznego i gospodarczego.

W definicji informatycznego nośnika danych skreślono zwrot „lub analogowej”. Prześlędzono dyskusję nad pierwotną definicją wprowadzoną do ustawy oraz przeprowadzono analizę krytycznych głosów doktryny w zakresie definicji informatycznego nośnika danych. Uznano, że sformułowanie „lub analogowej” pojawiło się w pierwotnym tekście ustawy bez gruntownej analizy jakie wywoła ono skutki praktyczne. W tej sytuacji uznano że pozostawienie definicji w dotychczasowym brzmieniu może powodować interpretację dokumentu elektronicznego jako stanowiącego całość znaczeniową zbioru danych, uporządkowanych w określonej strukturze wewnętrznej i zapisanych na dowolnym materiale w postaci analogowej. Dokumentem elektronicznym, w myśl ustawy, byłaby więc zarówno ‘taśma magnetofonowa 1/4” z zapisem analogowym, jak i - przy skrajnych interpretacjach - nawet papier wypełniony tekstem.

Definicję pojęcia minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych uzupełniono o wymóg dostępu do systemów informacji udostępnianych za pomocą systemów także dla osób niepełnosprawnych.

Dla spójności ustawy dodano nowe pojęcia: Elektroniczna Platforma Usług Administracji Publicznej, profil zaufany ePUAP, elektroniczna skrzynka podawcza, interoperacyjność, neutralność technologiczna, urzędowe poświadczenie odbioru.

6. Do ustawy wprowadzono nowe pojęcie Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, w następstwie stworzenia w ustawie prawnych podstaw dla jej działania (art. 19a). Ponadto wprowadzono pojęcie profilu zaufanego ePUAP tj. zestawu informacji

identyfikujących i opisujących podmiot lub osobę, która jest dysponentem konta na ePUAP. Wprowadzenie pojęcia elektronicznej skrzynki podawczej miało na celu jej należyte umocowanie oraz wyjaśnienie wątpliwości czy może być wykorzystywana w postępowaniach innych niż administracyjne i przez podmioty inne niż podmioty administracji publicznej. Proponowana regulacja stanowi *de facto* przetransponowanie na poziom ustawowy definicji z rozporządzenia wedle której elektroniczną skrzynką podawczą jest dostępny publicznie środek komunikacji elektronicznej, służący do przekazywania informacji w formie elektronicznej do podmiotu publicznego przy wykorzystaniu powszechnie dostępnej sieci teleinformatycznej.

7. Wprowadzone do ustawy pojęcie interoperacyjności jest zgodne z pojęciem użytym w projekcie decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozwiązań interoperacyjności dla europejskich administracji państwowych (ISA) (2008/0185(COD)) oraz w projekcie Europejskich Ram Interoperacyjności 2.0. Pojęcie interoperacyjności (w tłumaczeniach niektórych dokumentów Unii Europejskiej wciąż używa się terminu „interoperatywność”) jest pojęciem, które na potrzeby informatyki stosowane było dotąd w odniesieniu do współpracy systemów teleinformatycznych. W prawie polskim odnoszono je również do transportu lądowego oraz telekomunikacji (interoperacyjność usług w ustawie – Prawo telekomunikacyjne).

W kontekście ustawy o informatyzacji jak dotąd mówiono przede wszystkim o interoperacyjności systemów informatycznych. Oznaczało to sytuację, w której systemy te potrafią współpracować ze sobą bez dodatkowych inwestycji nakierowanych na przetworzenie informacji wyjściowej jednego systemu w informację wejściową dla drugiego z systemów.

Interoperacyjność wyrażano w trzech aspektach: technicznym, organizacyjnym oraz semantycznym. Interoperacyjności techniczna występuje wówczas, gdy są zapewnione właściwe warunki techniczne dla komunikowania się systemów teleinformatycznych – uzgodnione interfejsy aplikacji, protokoły i mechanizmy dla efektywnej i bezpiecznej komunikacji, format prezentowanych informacji i wymienianych komunikatów. O interoperacyjności w aspekcie organizacyjnym mówimy, gdy zostały uzgodnione procesy biznesowe podmiotów publicznych, pod kątem efektywnego działania administracji publicznej, w szczególności świadczenia usług publicznych. W końcu interoperacyjność semantyczna występuje wówczas, gdy wymieniane przez systemy teleinformatyczne

komunikaty rozumiane są semantycznie, czyli rozumiane jest ich znaczenie (relacja pomiędzy komunikatem a przedmiotem do którego się odnosi). Niekiedy ze środowiska informatycznego ku prawnikom formułowany jest również postulat interoperacyjności prawnej (legislacyjnej), która zachodziłaby wówczas, gdy uzgodnione zostałyby wszystkie procedury prawne dla podmiotów publicznych, pod kątem jednoznacznej interpretacji przepisów oraz wzajemnego uznawania dokumentów i danych obywateli oraz podmiotów gospodarczych .

Projekt decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rozwiązań interoperacyjności dla europejskich administracji państwowych (ISA) (2008/0185(COD)) oraz w projekt Europejskich Ram Interoperacyjności 2.0 rozszerzają spojrzenie na interoperacyjność odrywając ją od samego tylko współdziałania systemów teleinformatycznych i uzupełniając zakres warstw interoperacyjności. Tym razem mowa już o współpracy organizacji (w polskiej ustawie rozumianych jako podmioty publiczne) poprzez stosowanie systemów teleinformatycznych i rejestrów. Poziomy techniczny, semantyczny i organizacyjny uzupełniono zaś – zgodnie z dzisiejszym spojrzeniem Unii Europejskiej – o poziom interoperacyjności prawnej i o tzw. „kontekst polityczny”.

Przy formułowaniu przepisów obecnego projektu ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji za niewskazane uznano regulowanie tzw. „kontekstu politycznego”. Przyjęto natomiast, że gwarancją prawną interoperacyjności technicznej systemów informatycznych oraz rejestrów publicznych jest ściśle przestrzeganie wymagań formułowanych w rozporządzeniach Rady Ministrów uchwalanych na wniosek ministra właściwego do spraw informatyzacji, określających minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych oraz minimalne wymagania dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej. Te same rozporządzenia tworzą dziś podstawy do ustalania semantycznego wymiaru interoperacyjności. Tym nie mniej – biorąc pod uwagę zalecenia Komisji Europejskiej i działających przy niej ciał doradczych – wskazane jest uzupełnienie tych rozporządzeń o Krajowe Ramy Interoperacyjności, których wydanie jak dotąd (przełom 2007 i 2008) roku nie było możliwe ze względu na brak prawidłowej delegacji ustawowej. Akt ten będzie odnosił się głównie do kwestii interoperacyjności semantycznej, organizacyjnej i prawnej w świetle zadań nakładanych na nasz kraj przez Europejskie Ramy Interoperacyjności i Europejską Strategię Interoperacyjności.

Stosowanie wymogu interoperacyjności jest niewątpliwie drogą ku neutralności technologicznej państwa. Nie należy wszakże mylić jej z samą zasadą neutralności.

8. W trakcie prac nad tworzeniem pierwotnego tekstu ustawy o informatyzacji prowadzono wnikliwą dyskusję nad rolą państwa w zapewnieniu prawidłowej konkurencji na rynku rozwiązań informatycznych. Za wybitnie niewskazane uznano preferowanie przez państwo technologii któregośkolwiek z graczy rynkowych w procesie informatyzacji administracji publicznej w Polsce. Rozważania te legły u podstaw wpisania do art. 13 tej ustawy, zapisu w którym nakazano by podmiot publiczny realizujący zadania publiczne przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego albo z użyciem środków komunikacji elektronicznej zapewnił, by system teleinformatyczny służący do wymiany danych pomiędzy tym podmiotem a podmiotami niebędącymi organami administracji rządowej spełniał - poza minimalnymi wymaganiami określonymi w odpowiednich rozporządzeniach - wymóg równego traktowania rozwiązań informatycznych. Co więcej podmiot taki powinien publikować w Biuletynie Informacji Publicznej lub udostępniać w inny sposób zestawienie stosowanych w oprogramowaniu interfejsowym systemu teleinformatycznego, używanego przez ten podmiot do realizacji zadań publicznych, struktur dokumentów elektronicznych, formatów danych oraz protokołów komunikacyjnych i szyfrujących.

Normy wynikające z art. 13 stały się podstawą dla formułowania na potrzeby prawa nowych technologii zasady neutralności technologicznej państwa. Zasada ta nie znalazła jednak swojego prawnego odbicia w tekście ustawy poza wzmiankowanym przepisem. Nie została również *explicite* nazwana „neutralnością technologiczną”. Ten brak uzupełniany jest w obecnej nowelizacji. Uznano – zgodnie z opiniami doktryny – że neutralność technologiczna państwa oznacza, iż władze publiczne nie mogą tworzyć prawa a podmioty publiczne nie mogą konstruować systemów teleinformatycznych mających realizować zadania publiczne w taki sposób, by preferować (lub wręcz wskazywać) konkretne rozwiązania technologiczne pochodzące od konkretnych producentów. Jednocześnie nie można wykluczać z udziału w tworzeniu rozwiązań technologicznych na potrzeby władz publicznych producentów lub ich grupy a priori.

Oczywiście wybór konkretnego oprogramowania lub sprzętu może i powinien być dokonywany w procedurze zamówień publicznych ale nawet specyfikacja istotnych warunków zamówienia (tzw. SIWZ) nie może być formułowana w sposób nakazujący lub sugerujący konkretne rozwiązanie rynkowe.

9. Definicja urzędowego poświadczenia odbioru jest zgodna z definicją zawartą w obowiązującym rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 września 2005 r. w sprawie warunków organizacyjno-technicznych doręczania dokumentów elektronicznych podmiotom publicznym. Umieszczenie odpowiedniej definicji w ustawie ma rozwiązać wątpliwości co to tego, czy definicja z rozporządzenia ma jedynie zastosowanie kontekstowe, czy też jest definicją ogólną. Ze względu na konieczność użycia pojęcia urzędowego poświadczenia odbioru w aktach rangi ustawowej byłby błędem pozostawienie jej tylko na poziomie rozporządzenia.

10. Uwzględniając postulaty zgłaszane w procesie uzgadniania projektu ustawy (zgłaszane przede wszystkim przez Narodowy Bank Polski i przez Ministerstwo Finansów) za konieczne uznano wprowadzenie do ustawy wyłączeń przedmiotowych dotyczących wypełniania obowiązków wynikających z potrzeby współpracy z systemami teleinformatycznymi i rejestrami organów innych państw lub organizacji międzynarodowych (art. 4 ustawy).

11. Nowelizacja art. 5 ustawy sprowadza się do zmian celu i zawartości Planu Informatyzacji Państwa o przepisy dotyczące społeczeństwa informacyjnego oraz strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego. Jednocześnie zmiana w art. 6 ustawy ma na celu wprowadzenie możliwości uaktualniania istniejącego Planu, a jednocześnie daje możliwość dokonywania zmian w okresie dłuższym niż rok.

12. Uchylono przepisy dotyczące tworzenia ponadsektorowych i sektorowych projektów informatycznych w drodze aktów wykonawczych do ustawy. Rozwiązanie zastosowane w ustawie w 2005 r. okazało się niepraktyczne i zasadniczo sprzeczne tak z założeniami metodologicznymi tworzenia i prowadzenia projektów informatycznych, jak z teoretyczno-prawnym spojrzeniem na rolę rozporządzenia w polskim systemie prawa. Uchylenie art. 8-11 wymusiło konieczność zmian w ust. 3 art. 12, który odnosił się do uchylanych przepisów. W projekcie uchylono zatem ust. 3 a warunki dotyczące treści wniosku oraz dołączanych dokumentów umieszczono w ust. 3a i 3b.

13. W dodanych w art. 12 ust. 4a-4c rozwiązano istniejące trudności w dokonywaniu fachowej oceny wniosków, dotyczące w szczególności kłopotów z powoływaniem

zewnątrznych ekspertów – posiadających wiedzę specjalistyczną w wymaganym zakresie – którzy mogliby wspomóc aparat urzędniczy w ocenianiu wniosków. Obecne przepisy umożliwiają ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji powołanie (w drodze zarządzenia) zespołu do spraw oceny wniosków o dofinansowanie przedsięwzięć jedynie spośród pracowników urzędu obsługującego tego ministra. Nie może dziwić konstatacja, że bardzo specjalistyczne przedsięwzięcia, które są przedmiotem wniosków są oceniane przez urzędników, którzy co prawda posiadają gruntowną wiedzę o zasadach informatyzacji i finansowaniu projektów publicznych, nie posiadają jednak wiedzy merytorycznej potrzebnej do oceny znaczenia samego przedsięwzięcia dla informatyzacji danego sektora gospodarki lub administracji. Dodanie w art. 12 ust. 4a-4c wprowadza możliwość uzyskania przez zespół do spraw oceny wniosków właśnie takiej opinii, oczywiście po akceptacji ministra właściwego do spraw informatyzacji. Ponadto w dodanych ustępach wprowadzono obowiązek poinformowania Rady Informatyzacji o powołaniu eksperta oraz uzyskania opinii Rady w tej sprawie.

14. W art. 13 wprowadzono obowiązek korzystania przez podmioty publiczne do realizacji zadań publicznych z systemów zapewniających interoperacyjność na zasadach określonych w Krajowych Ramach Interoperacyjności. W art. 18 dodano ponadto delegację do stworzenia Krajowych Ram Interoperacyjności.

Objęcie jednostek badawczo-rozwojowych, uczelni publicznych oraz PAN zakresem ustawy spowodowało niebezpieczeństwo, że w wielu dziedzinach technologicznych brak jest interoperacyjności systemów teleinformatycznych (dotyczy to np. sprzętu telekomunikacyjnego poza segmentem urządzeń konsumenckich, czy kart chipowych). Co więcej, jedną z podstawowych umiejętności w zawodzie informatyka jest zdolność pokonywania trudności wynikających z braku interoperacyjności. Konieczność stosowania sprzętu gwarantującego interoperacyjność (art. 13 ust. 1) utrudnia uczelniom prowadzenie praktycznego szkolenia w tej dziedzinie. Podobnie, art. 13 ust 1 może być traktowany (szczególnie przez instytucje kontrolne) jako zakaz stosowania zaawansowanego sprzętu laboratoryjnego nie spełniającego wymagań interoperacyjności. Taka sytuacja byłaby poważną przeszkodą w rozwoju badań naukowych w Polsce. Mogłaby również prowadzić do tworzenia sztucznych barier w procesie dydaktycznym. W skrajnej sytuacji spowodowałyby to odcięcie nauki polskiej od dużej części sprzętu laboratoryjnego. W związku z powyższym dodano ust. 1a do art. 13, wprowadzający wyłączenie stosowania przepisu ust. 1 w

odniesieniu do systemów teleinformatycznych używanych do celów naukowych i dydaktycznych.

15. Dodano do art. 14 pkt. 4 wskazujący na obowiązek zapewnienia przez podmiot publiczny prowadzący rejestr działanie tego rejestru przy użyciu systemów teleinformatycznych. Wprowadzono jednocześnie w art. 10 okres przejściowy na płynne dostosowanie infrastruktury informatycznej państwa do rozwoju technologicznego, stwarzając możliwość organom administracji rządowej na dostosowanie systemów do dnia 1 stycznia 2011r.

16. W art. 15 uchylono zapis o możliwości wykorzystania danych z rejestrów publicznych jedynie przez podmiot, któremu udostępniono dane.

17. W projektowanej ustawie ustalono jednolite podstawy prawne dla zarządzania dokumentem elektronicznym (i danymi) w różnych rodzajach postępowań. W szczególności dotyczyło to współdzielenia dokumentu elektronicznego w ramach jednej instytucji (czyli tzw. elektronicznego obiegu dokumentów). Uregulowano kwestie warunków organizacyjno-technicznych doręczania dokumentów elektronicznych podmiotom publicznym oraz sporządzania i doręczania pism w formie dokumentów elektronicznych w jednym akcie wydanym na podstawie ustawy o informatyzacji. Połączono ze sobą cztery instrukcje kancelaryjne by w to miejsce wydać jedną ramową instrukcję na podstawie ustawy o informatyzacji. Regulacja ta powinna wspierać redukcję obowiązków użycia nośnika papierowego i poszerzenie zdalnej komunikacji w sferze wewnętrznej administracji, jak i z podmiotami spoza administracji publicznej.

W tym celu zmieniono art. 16 ustawy o informatyzacji ustanawiając upoważnienie dla Prezesa Rady Ministrów do regulowania systemu dokumentowania działalności i obiegu dokumentów (zagregowanych danych), w całej administracji publicznej (włącznie z archiwami państwowymi), w każdej postaci (elektronicznej i nie elektronicznej), w tym utrwalania pisma, głosu i obrazu. Wprowadzenie jasnych reguł przenoszenia treści między różnymi nośnikami powinno stymulować przyspieszenie załatwiania spraw, określać jednolite standardy dla całej administracji publicznej, jak również obniżyć koszty administrowania.

Dla pełniejszego wykorzystania w realizacji zadań administracji możliwości jakie daje rozwój technologii informacyjnych i komunikacyjnych wprowadzono zmiany w zakresie obiegu dokumentów w sferze wewnętrznej administracji obejmujące ustanowienie w ramach nowelizacji ustawy o informatyzacji, szerszego niż obecnie w jej art. 16, upoważnienia dla Prezesa RM do określenia w trybie rozporządzenia jednolitych dla wszystkich podmiotów realizujących zadania publiczne zasad dokumentowania działalności, metod utrwalania i przekazywania danych oraz potwierdzania ich odbioru; skoordynowanie i zintegrowanie w jednym rozporządzeniu Prezesa RM wydanym na podstawie upoważnienia z art. 16 ustawy o informatyzacji tych przepisów zawartych w kilku uchylanych rozporządzeniach, które są niezbędne w celu ochrony interesu publicznego, realizacji zadań państwowych oraz zobowiązań Polski wynikających z członkostwa w UE, a odnoszą się do zasad dokumentowania działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, metod utrwalania i przekazywania danych oraz potwierdzania ich odbioru – w różnych formach (pisma, obrazu, dźwięku) i postaciach z uwzględnieniem przenoszenia danych między nośnikami informatycznymi a innymi niż informatyczne.

18. Wprowadzono nowe regulacje dotyczące zasad powoływania członków Rady Informatyzacji oraz pewne korekty w zakresie zadań realizowanych przez Radę. Zmiany w zakresie kompetencji Rady odzwierciedlają opinię samej Rady oraz ministra właściwego ds. informatyzacji na temat udziału tego ciała w podejmowaniu przez ministra decyzji. Ponieważ nie sprawdziły się obawy o upolitycznienie Rady, a zakres wykorzystania opinii Rady przez ministra oceniany jest pozytywnie, za wskazane uznano rozluźnienie przepisów ustalających jak dotąd „parytety” członków Rady dla poszczególnych podmiotów zgłaszających rekomendację. Za wskazane uznano również rozszerzenie samodzielności Rady co do podejmowanej tematyki dyskusji. Zmiany w zakresie zadań Rady dotyczą w szczególności: proponowania i opiniowania projektów stanowisk Rządu w sprawie dokumentów Komisji Europejskiej i parlamentu Europejskiego dotyczących spraw informatyzacji i rozwoju społeczeństwa informacyjnego, opiniowania innych projektów aktów prawnych i dokumentów, opiniowania raportów i opracowań. Przyznano Radzie inicjatywę w zakresie podejmowania działań na rzecz informatyzacji i rozwoju społeczeństwa informacyjnego. Określono skład liczbowy Rady na przedział od 15 do 20 członków. Wprowadzono obok rekomendacji na członka Rady możliwość, zgodnie z ust. 12, wycofania danej rekomendacji. Wprowadzono przepisy określające uprawnienia Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego Rady oraz przyznano ww. prawo do podpisywania dokumentów

Rady. Pozostawiono przy urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw informatyzacji obsługę Rady oraz uprawnienie Ministra do określenia wysokości wynagrodzenia członków Rady. Jednocześnie przyznano ministrowi właściwemu do spraw informatyzacji kompetencje w zakresie ustanawiania regulaminu funkcjonowania Rady Informatyzacji.

19. Uchylono art. 19 ustawy regulujący Krajową Ewidencję Systemów Teleinformatycznych i Rejestrów Publicznych. Ww. instytucje miały w założeniu stanowić zaczątek systemu metainformacji i podstawę redukcji liczby rejestrów publicznych oraz prowadzić ku ograniczaniu redundancji danych zawartych w różnych rejestrach publicznych. Sam zakres i tryb gromadzenia danych oraz niemożność wyegzekwowania obowiązku rejestracji powodują, że ewidencja jest niekompletna. W obecnym stanie jej prowadzenie wydaje się beżużyteczne i kreuje dodatkowe – nieuzasadnione celem – obowiązki w stosunku do organów prowadzących rejestry publiczne oraz wykonujących swe działania przy użyciu systemów teleinformatycznych. Uchylenie przepisu dotyczącego Krajowej Ewidencji Systemów Teleinformatycznych spowodowało konieczność zmian w zakresie art. 20. Wobec likwidacji ww. Ewidencji zachodzi konieczność zniesienia również obowiązku podmiotów prowadzących rejestry publiczne zgłoszenia do krajowej ewidencji określonych danych. Jednocześnie w przepisie przejściowym wprowadzono zapis umożliwiający ministrowi korzystnie z danych zebranych dotychczasowo w Krajowej Ewidencji Systemów Teleinformatycznych i Rejestrów Publicznych.

20. Projektowana nowelizacja zawiera propozycję dodania art. 19a do ustawy. Podstawą tych zmian było założenie wprowadzenia do prawa polskiego podstaw prawnych dla działania Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej, obecny stan prawny nie powodował, że ePUAP działał „nielegalnie” ale wykorzystano nowelizację ustawy do stworzenia podstaw prawnych tej działalności.

21. W nowelizacji zawarto również ustawową podstawę dla stworzenia centralnego repozytorium wzorów pism w formie dokumentów elektronicznych (art. 19b). Dotychczas centralne repozytorium znajdowało swą podstawę prawną w rozporządzeniu wydanym na podstawie delegacji z kodeksu postępowania administracyjnego. Taka konstrukcja budziła zastrzeżenia z dwóch powodów. Po pierwsze uznawano, że podstawa na poziomie

rozporządzenia jest zbyt „wątki” dla repozytorium, które staje się z wolna miejscem, w którym umieszcza się obowiązkowe wzory dokumentów. Po drugie umiejscowienie delegacji w kodeksie postępowania administracyjnego pozostawiało wątpliwość co do możliwości umieszczania w repozytorium dokumentów innych niż te, które wykorzystywane są w postępowaniu administracyjnym. Wprowadzenie centralnego repozytorium wzorów pism w ustawie o informatyzacji wprowadziło konieczność uchylecia § 2 art. 39¹ Kodeksu postępowania administracyjnego.

22. W dodanym art. 20a rozstrzygnięto kontrowersje związane z wielorakimi sposobami identyfikacji działań użytkownika systemów teleinformatycznych e-administracji. Zaproponowano tu rozwiązanie zupełnie nowe, polegające na ustaleniu, że podstawową formą identyfikacji użytkownika systemów teleinformatycznych udostępnianych przez podmioty określone w art. 2. ustawy jest kwalifikowany certyfikat lub profil zaufany ePUAP.

Drugą alternatywną metodą jest użycie nowej metody identyfikacji jaką będzie zaufany profil ePUAP przygotowany według założeń stworzonych dla Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej. Minister właściwy do spraw informatyzacji określi w drodze rozporządzenia szczegółowy tryb tworzenia zaufanego profilu ePUAP, w tym przez podmioty upoważnione do potwierdzania tego profilu, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia poufności tych czynności. Takie rozwiązanie oczywiście nie wyłącza możliwości tworzenia innych sposobów identyfikacji przez jednostki władzy publicznej na potrzeby ich własnych systemów teleinformatycznych. Tym niemniej takie rozwiązania mogą stanowić jedynie uzupełnienie metod podstawowych.

23. W nowelizacji nie zmieniono rozdziału 4 ustawy dotyczącego kontroli przestrzegania przepisów ustawy, wprowadzono jedynie zmianę do art. 28 wskazującego wymagania jakie musi spełnić kandydat na kontrolera. Po pierwsze dodano: obowiązek posiadania wykształcenia wyższego, wymaganie posiadania obywatelstwa Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA). Ponadto wprowadzono wymóg posiadania pełnej zdolności do czynności prawnych oraz korzystania z pełni praw publicznych oraz brak karalności za umyślne przestępstwa lub umyślne przestępstwo skarbowe. Zlikwidowano szkolenia organizowane przez ministra właściwego do spraw informatyzacji i wprowadzono w to miejsce certyfikat. Jednocześnie posiadanie świadectwa kwalifikacji wydanego przez ministra

właściwego do spraw informatyzacji uznano za spełnienie warunku posiadania ww. certyfikatów, w celu pozostawienia zdobytych uprawnień. W ust. 3 wprowadzono delegację dla ministra właściwego do spraw informatyzacji do stworzenia wykazu certyfikatów honorowanych na równi ze świadectwem kwalifikacji.

24. Zmiany w Kodeksie postępowania administracyjnego są konsekwencją wprowadzenia do ustawy o informatyzacji pojęć: elektronicznej skrzynki podawczej, urzędowego poświadczenia odbioru oraz dodanie w ustawie identyfikacji użytkownika systemów teleinformatycznych. Szereg zmian zostało wprowadzonych w konsekwencji rozwoju technologii i nie wykorzystywania przestarzałych urządzeń.

Najważniejszą zmianą było umożliwienie organom załatwiania sprawy w formie innej niż forma pisemna tj. w formie dokumentu elektronicznego doręczanego środkami komunikacji elektronicznej. Brak tego zapisu w ustawie stanowił ograniczenie powodował, iż organy mogły wydawać decyzje, postanowienie jedynie w formie papierowej. Pierwszy pakiet zmian w kodeksie postępowania administracyjnego polega na nałożeniu na organ obowiązku zastosowania do doręczeń środków komunikacji elektronicznej, jeżeli strona się o to zwróciła lub wyraziła zgodę. Użycie w obecnie obowiązującym przepisie art.39¹§1 k.p.a. zwrotu „może” pozostawia stosowanie takich środków uznaniu organu. Zmiana polega na usunięciu tego sformułowania z normy. Jednocześnie rozszerzono krąg adresatów pism doręczanych środkami komunikacji elektronicznej na innych uczestników postępowania niż strona. Z dotychczasowego brzmienia przepisu 39¹§1 k.p.a. wynika, że adresatem e-dokumentu może być jedynie strona postępowania.

Przepis art. 39¹§2 k.p.a. usunięto w związku z zamieszczeniem odpowiadającej mu normy w art. 16 ust. 3 ustawy o informatyzacji.

25. Zrezygnowano z warunku opatrzenia podania „bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu” wynikająca z art.63 §3a pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego. Proponowane rozwiązanie powinno być prostsze w zastosowaniu i tańsze (najlepiej bezpłatne) dla użytkownika. Prace nad nowelizacją kodeksu postępowania administracyjnego powinny w tym zakresie stanowić element planowania zmian w ustawie o podpisie elektronicznym. W proponowanym rozwiązaniu przyjęto zasady koordynacji przepisów kodeksu

z rozwiązaniami dotyczącymi identyfikacji przyjętymi w nowelizowanym brzmieniu art. 20a ustawy o informatyzacji.

Do kodeksu wprowadzony został również zasady, iż termin uważa się zachowany, gdy nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru (art. 57§ 5 pkt 1 k.p.a.).

26. Aktualnie żaden z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie przewiduje obowiązku korzystania z elektronicznej skrzynki podawczej, co może prowadzić do wniosku, iż skuteczne będzie przesłanie podania na każdy adres poczty elektronicznej w urzędzie (np. konkretnego pracownika urzędu). Z kolei w przepisach dotyczących zachowania terminu ustawodawca posługuje się – nieznanym w przepisach o informatyzacji – pojęciem „poświadczenia przedłożenia” (art. 57§ 5 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego).

27. Zmieniono zasady doręczenia dokumentów elektronicznych uwzględniając sposoby doręczania określone w obowiązującym obecnie rozporządzeniu MSWiA z dnia 27 listopada 2006 r. w sprawie sporządzania i doręczania pism w formie dokumentów elektronicznych (Dz. U. Nr 227, poz. 1664).

Obecnie obowiązujący przepis art. 46 § 4 kodeksu postępowania administracyjnego wymaga, aby organ wysyłał do adresata sam e-dokument, a nie jedynie - jak przewiduje rozporządzenie - informację o możliwości jego odbioru pod podanym adresem. Celem takiego rozwiązania w rozporządzeniu jest potrzeba zapewnienia poufności korespondencji do momentu potwierdzenia doręczenia, tak aby adresat nie miał żadnych możliwości wcześniejszego zapoznania się z treścią pisma. Ponieważ jest to odstępstwo od dotychczasowej zasady doręczania adresatowi pisma powinno to zostać jednak uregulowane w samym k.p.a. Pozostawienie obecnej regulacji prawnej może zresztą spotkać się z zarzutem niezgodności przepisów rozporządzenia z ustawą.

28. Żaden z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego nie reguluje zagadnienia posługiwania się podpisem elektronicznym przez organ administracji publicznej, a *de facto* osoby upoważnione do podpisywania pism organu w postępowaniu administracyjnym. W związku z tym w jednym z komentarzy do kodeksu zajęto jednoznaczne stanowisko, iż pozbawia to „podstaw do sporządzenia decyzji w formie dokumentu elektronicznego” (P.Przybysz, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2007, str. 255).

Zmiana polega na wprowadzeniu „bezpiecznego podpisu elektronicznego weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu” jako obowiązkowego składnika pism organu, tj.:

- wezwania (art. 54 § 2),
- decyzji (art. 107 § 1)
- postanowienia (art. 124 § 1),
- zawiadomienia o sposobie załatwienia skargi i wniosku (art. 238§1 oraz art. 247 w zw. Z art. 238).

Dalszej analizie, ze względu na większy stopień skomplikowania, wymagają dwa inne pisma podpisywane przez pracownika organu, tj. ugoda oraz protokół. Z tego powodu zmiany te nie zostały ujęte w projekcie.

29. W art. 73 zaproponowano zmianę zapewniającą podstawę prawną (jednak nie nakładającą obowiązku) do zapewnienia online dostępu strony do pism w formie dokumentu elektronicznego.

30. Do obecnie obowiązującego k.p.a. zgłaszany jest zarzut, że pomimo wprowadzenia do kodeksu przepisów dotyczących pism w formie dokumentu elektronicznego, niedopuszczalne jest – ze względu na treść art. 109 §1 k.p.a – doręczenie decyzji administracyjnej środkami komunikacji elektronicznej. Przepis ten przewiduje doręczenie jedynie na piśmie. Biorąc pod uwagę powyższe zaproponowano zmianę przepisów: 109 § 1, art. 125 § 1.

31. Ponadto zmiana zaproponowana w art. 220 zabrania żądania przez organ od strony zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, które są znane organowi na podstawie prowadzonych przez podmiot rejestrów bądź też wymiany informacji z innymi podmiotami.

32. W związku z wprowadzoną w 1998 r. reformą administracji publicznej pojawia się konieczność uregulowania zagadnień postępowania z dokumentacją w organach samorządu terytorialnego i administracji rządowej w województwie, a także w urzędach te organy obsługujących w formie aktu prawnego powszechnie obowiązującego. Wcześniej, ta sfera działalności administracji państwowej i samorządowej uregulowana była w formie aktu

niepublikowanego wydanego przez Szefa Urzędu Rady Ministrów. Ze względu na brak proceduralnych możliwości wprowadzenia w tamtym okresie zmian do ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach zdecydowano się umieścić odpowiednie upoważnienia ustawowe we właściwych ustawach: o samorządzie gminnym, o samorządzie powiatowym, o samorządzie wojewódzkim i o administracji rządowej w województwie. Pod wpływem sygnalizowanej od kilku lat przez organy administracji samorządowej, a także administracji rządowej w województwie ze względu na postępującą informatyzację ich działalności, w tym w zakresie obsługi dokumentacji, pilnej potrzeby znowelizowania rozporządzeń wydanych na podstawie ww. delegacji, zaproponowano w projekcie zmian ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne uchylenie dotychczasowych delegacji z ustaw o samorządzie terytorialnym i administracji rządowej w województwie wprowadzających cztery instrukcje kancelaryjne. Nową delacją zaproponowano umieścić w ustawie o informatyzacji. Wpłynie to jednak na brak spójności regulacji zawartych w projektowanej zmianie ustawy o informatyzacji z przepisami ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, ponieważ gros zagadnień tego typu uregulowanych już zostało w ustawie o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. Z tego względu przeniesiono projektowaną delegację ustawową do ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach.

Równolegle postuluje się dokonanie zmian w art. 6 ust. 2 ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach, celem zapewnienia spójności i jednolitości ww. przepisów. Dodatkowo proponuję się dodanie przepisu umożliwiającego Naczelnemu Dyrektorowi Archiwów Państwowych upoważnienie dyrektorów podległych mu archiwów państwowych do zatwierdzania w jego imieniu instrukcji postępowania z dokumentacją w organach państwowych i państwowych jednostkach organizacyjnych, a także w innych samorządowych jednostkach organizacyjnych. Propozycja wynika z zakresu działania archiwów państwowych oraz ekonomizacji działań Naczelnego Dyrektora i archiwów państwowych w stosunku do ogromnej ilości tych jednostek na terenie kraju.

33. Przewidywane w projekcie ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw uchylenie art. 39a ustawy o samorządzie gminnym, art. 39 ustawy o samorządzie powiatowym, art. 46 ust. 4 ustawy o samorządzie województwa i art. 38 ustawy o administracji rządowej w województwie wymagać będzie przejściowego utrzymania w mocy aktów wykonawczych wydanych na podstawie tych przepisów do czasu wydania rozporządzenia, o którym mowa a

art. 6 ust. 2 ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. W przeciwnym razie grozi powstanie luki w prawie.

34. Ponadto w celu wprowadzenie jednego rozporządzenia regulującego kwestię wzorów dokumentów w postaci elektronicznej uchylono ust. 3 w art. 58 ustawy z dnia 18 września 2001 o podpisie elektronicznym.

35. Zmiany dotyczące ustawy z dnia 20 czerwca 1997r - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), mają na celu umożliwienie weryfikacji zgodności danych zawartych w dokumentach z danymi zgromadzonymi w centralnej ewidencji pojazdów i centralnej ewidencji kierowców, w drodze ich potwierdzenia lub zaprzeczenia.

Dodanie - w art. 80c ustawy - nowych ustępów 3a – 3b, ma na celu umożliwienie osobom zainteresowanym dokonania weryfikacji danych zawartych w dokumentach – dowodzie rejestracyjnym i pozwoleniu czasowym – z danymi zgromadzonymi w centralnej ewidencji pojazdów i ułatwienie dostępu do danych zgromadzonych w tej ewidencji. Proponowane zmiany zmierzają do poprawy warunków obrotu pojazdami na rynku wtórnym, przyczyniając się tym samym do wzrostu bezpieczeństwa transakcji. Uzyskana odpowiedź może być istotnym źródłem informacji o potencjalnych przestępstwach związanych, np. z fałszowaniem dokumentów. Cel ten realizowany jest przez wprowadzenie mechanizmu bezpłatnej i powszechnie dostępnej usługi weryfikacji danych, zawartych w dowodzie rejestracyjnym lub pozwoleniu czasowym, z danymi zgromadzonymi w centralnej ewidencji pojazdów. Należy podkreślić, iż proponowane rozwiązania są powszechnie postulowane i oczekiwane.

Szeroki dostęp do usługi zostanie zapewniony poprzez wykorzystanie Elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej. Wskazanie ePUAPu jako punktu dostępu do usługi wynika z przyjętej strategii Informatyzacji Państwa.

Proponowany nowy ust. 3a określa zakres potwierdzanych danych. Jest wypadkową wymagań bezpieczeństwa i efektywności. Wymagania bezpieczeństwa wskazują, że powinien być weryfikowany możliwie szeroki zakres danych. Z kolei, wymagania efektywności przewidują, że zbyt duży zakres danych będzie obniżał jakość tej usługi. Natomiast każdorazowe wprowadzanie kompletu danych wynika z wymagań bezpieczeństwa.

Wynikiem działania usługi będzie potwierdzenie lub zaprzeczenie danych, które podała zainteresowana osoba.

Ustęp 3b wskazuje sposoby potwierdzania tożsamości osoby występującej o weryfikację danych. Uwzględniając wymogi bezpieczeństwa determinujące współdziałanie ePUAP i SI CEPiK, dotyczące identyfikacji użytkowników, wskazano dwa sposoby ustalania tożsamości określone w art. 20a ust.1 ustawy o zmianie ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw.

Zaproponowane sposoby ustalania tożsamości są przewidywane w ramach projektowanych rozwiązań wprowadzanych na gruncie ePUAP.

Projektowane regulacje spełniają wymogi ochrony danych osobowych wynikające z ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.). Osoba występująca o weryfikację danych musi w sposób wiarygodny przedstawić się na Elektronicznej Platformie Usług Administracji Publicznej. Ma to na celu wypełnienie ustawowego obowiązku, o którym mowa w przepisach ustawy o ochronie danych osobowych – udzielenia informacji osobie, której dane dotyczą o przypadkach ich udostępnienia odbiorcom.

Analogiczny zapis, w odniesieniu do weryfikacji danych zawartych w dokumencie stwierdzającym uprawnienia do kierowania pojazdami z danymi zgromadzonymi w centralnej ewidencji kierowców, został dodany do art. 100c w nowo utworzonych ust. 2a – 2b projektu ustawy. Sprawdzenie danych będzie się odbywać na zasadzie potwierdzenia lub zaprzeczenia ich zgodności.

Usługa ta będzie umożliwiać bezpłatne weryfikowanie podstawowych danych, potwierdzając tym samym wiarygodność dokumentów, stwierdzających posiadane uprawnienia do kierowania pojazdami. Możliwość potwierdzania danych zawartych w prawie jazdy przyczyni się do przeciwdziałania przestępstwom fałszowania dokumentów oraz umożliwi weryfikację tych uprawnień, np. przez pracodawców.

Innym z celów wprowadzania ww. przepisów jest przeciwdziałanie posługiwaniu się dokumentem stwierdzającym uprawnienie przez osobę, której uprawnienie to zostało cofnięte. W przypadku podania danych z takiego dokumentu SI CEPiK zaprzeczy poprawności weryfikowanych danych.

Proponowane przepisy art. 100c ust. 2a – 2b są analogiczne do regulacji wprowadzanych do art. 80c ust. 3a – 3b i warunkują odpowiednio:

- możliwość uzyskania potwierdzenia lub zaprzeczenia zakresu danych z danymi zgromadzonymi w ewidencji poprzez ePUAP;
- sposób potwierdzania tożsamości;

- ochronę danych osobowych.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje projekt aktu prawnego

Zmiany wprowadzone ustawą dotyczą w szczególności dwóch kategorii podmiotów: wymienionych w art. 2 obecnie obowiązującej ustawy oraz podmiotów, które zostały włączone w zakres podmiotowy ustawy: tj. jednostek badawczo-rozwojowe, państwowych szkół wyższych i państwowych wyższych szkół zawodowych, Polskiej Akademii Nauk i tworzonych przez nią jednostek organizacyjnych, Rzecznika Praw Obywatelskich, Trybunału Konstytucyjnego, Sądu Najwyższego, sądów administracyjnych, Najwyższej Izby Kontroli, Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, Krajowego Biura Wyborczego, Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, Narodowego Banku Polskiego. Ww. podmioty zostały wyłączone jedynie w zakresie dotyczącym kontroli zawartym w rozdziale IV ustawy.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został uzgodniony zarówno w ramach uzgodnień międzyresortowych jak też na konferencjach uzgodnieniowych z Polskim Towarzystwem Informatycznym, Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji, Krajową Izbą Gospodarczą Elektroniki i Telekomunikacji, Polskim Towarzystwem Społeczeństwa Informacyjnego.

Projekt ustawy w wersji przesłanej do uzgodnień międzyresortowych oraz w wersji przygotowanej na komisję uzgodnieniową wraz z tabelą zgłoszonych uwag został również zamieszczony na stronie internetowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

3. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Koszt wdrożenia projektowanej regulacji będzie związany głównie z rozszerzeniem kręgu podmiotów, zobowiązanych do stosowania ustawy. Ponadto koszt ten zwiększy wzrost liczby wniosków o dofinansowanie oraz koszty uzyskania opinii ekspertów zewnętrznych dotyczących oceny wniosków o dofinansowanie.

4. Wpływ regulacji na rynek pracy; wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw; wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Projektowane rozwiązania mają na celu dostosowanie rozwiązań prawnych do sytuacji istniejącej na rynku, oraz wyeliminowanie rozwiązań które nie zostały wdrożone w czasie obowiązywania ustawy o informatyzacji, z tej przyczyny wpływ projektowanych przepisów na rynek pracy, konkurencyjność gospodarki, sytuację i rozwój regionów nie będzie znaczny, w stosunku do zmian jakie spowodowały przepisy ustawy o informatyzacji. Przyjęcie projektu sprawi, że polska administracja publiczna będzie bardziej przyjazna przedsiębiorcom i obywatelom.

5. Zgodność z prawem Unii Europejskiej.

Problematyka uregulowana w projekcie ustawy nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej. Kwestie związane z e-dokumentem oraz jego obiegiem w poszczególnych krajach członkowskich pozostawiają w zakresie regulacji prawa wewnętrznego danego państwa. Jednocześnie prawo wspólnotowe reguluje doręczanie dokumentów do organów Unii. W szeregu przepisach odniesiono się oraz przyjęto założenia i rozwiązania jakie stosowane są w prawie Unii Europejskiej oraz oparto się na Europejskich Ramach Interoperacyjności oraz Europejskiej Strategii Informacyjności.